

แคหางค่าง

ชื่ออื่น	แคขน แคลาว แคหัวหมู แคเขา	
ลักษณะทางพฤกษศาสตร์	ต้น	เป็นไม้ยืนผลัดใบ ขนาดกลาง สูง 5-10 เมตร ลำต้นขดงอ เนื้อไม้แข็งกิ่งแตกแขนงเป็นพุ่มทึบ ตามกิ่งจะมีขนสีน้ำตาล เปลือกหนา ผิวค่อนข้างเรียบสีเทา
	ใบ	เป็นใบประกอบแบบขนนก ออกตรงกันข้าม ใบย่อยมีหลายคู่ รูปขอบขนาน รูปวงรีแกมขอบขนาน แกมใบหอก ถึงรูปใบหอก มีต่อมรูปหอกที่บริเวณใกล้โคนก้านใบ
	ดอก	ดอกสีเหลืองอ่อน ออกรวมกันเป็นช่อ ขนาดใหญ่ตามปลายกิ่ง ช่อดอกตั้ง แต่ละช่อ ยาวประมาณ 40 ซม. 1 ช่อ มี 6-8 ดอก ดอกโคนเชื่อมกันเป็นหลอดรูปถ้วย ปลายแยกเป็นกลีบดอก 5 กลีบไม่เท่ากัน ด้านนอกมีขนสีน้ำตาลแดงหนาแน่นขอบกลีบดอกเป็นคลื่น
	ผล	เป็นฝักรูปทรงกระบอกยาวมีสันตามยาวของฝัก 5 เส้น
การขยายพันธุ์	เพาะเมล็ด	
ฤดูกาลเก็บส่วนขยายพันธุ์	สิงหาคม-ธันวาคม	
สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเจริญเติบโต	พบตามป่าเบญจพรรณ และป่าดิบเขา เกือบทุกภาคของประเทศไทย	
การใช้ประโยชน์	ทางอาหาร	ดอกและฝักอ่อนมาขยำไฟเพื่อลดความขม หรือนำมาต้มให้สุก รับประทานเป็นผักจิ้มร่วมกับน้ำพริกแดง หรือน้ำพริกปลาแร่
	ทางยา	<u>เปลือกต้น</u> ต้มน้ำดื่มแก้ท้องอืดเฟ้อ <u>เมล็ด</u> แก้โรคชัก บำรุงโลหิต ขับเสมหะ <u>ใบตำ</u> พอรักษาแผล ราก ต้น

การใช้ประโยชน์	ทางยา	<u>เปลือกผล</u> ต้มน้ำอาบ บรรเทาอาการปวดตามร่างกาย ปวดเมื่อย ปวดหลัง
ฤดูกาลที่ใช้ประโยชน์	กรกฎาคม-พฤศจิกายน	

กัญจนา คิวิเศษ และคนอื่นๆ. 2542. ผักพื้นบ้านภาคเหนือ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.